

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΩΝ ΤΗΣ 3ης ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Υπεύθυνος : Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Διεύθυνσις : Σολωμού 54	ΕΤΟΣ 2ον ΦΥΛΛΟΝ 17ον 28 Μαρτίου 1938 Αριθ. Τηλεφ. 54-208	Τιμή Φύλλου δραχ. 2.— Έξωτερικού » 5.— Έτησία συνδρομή » 30.—
--	--	---

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ

Έπί τῇ σημερινῇ διπλῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ σεβαστοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τῆς συμπληρώσεως 25ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ὁμάδος, ὄλοι, παλαιοὶ καὶ νέοι Πρόσκοποι, Ἀκρίται καὶ Λυκόπουλα τῆς 3ης Ὁμάδος Ἀθηνῶν Ναυτοπροσκόπων, εὐχόμεθα εἰς Αὐτόν πᾶν ἐπιθυμητόν καὶ τοῦ ὑποσχόμεθα ὅτι καὶ κατὰ τὴν 2αν 25ετίαν τῆς Ὁμάδος ἡ ὁποία σήμερον ἀρχίζει, θὰ καταβάλλομεν κάθε προσπάθειαν ὅπως τηρήσωμεν τὸ ρητόν τῆς Ὁμάδος :

« Ἡ 3η Ὁμάς γιὰ τὸ καλὸ πάντα πρώτη ».

ΕΠΙ ΤΗ 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

(ΑΠΟ ΤΟ "ΓΕΡΟ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ.. ΤΟΥ Σ. ΜΕΛΑ)

Κ λ έ φ τ ε ς .

«Όσο ν' ὁ Κλέφτης ζωντανός, Τοῦρκο δὲν προσκυνάει
κι' ἂν πέσει τὸ κεφάλι του, δὲν μπαίνει σὲ ταγάρι
τὸ παίρνουν οἱ Σταυραετοί, νὰ θρέψουν τὰ παιδιά τους
νὰ κάνουν πῆχυ τὸ φτερό, καὶ πιθαμὴ τὸ νύχι».

Σαράντα χρόνια μετὰ τὸ πάρισμο τῆς πόλης ἄκουσαν οἱ ραγιαδες μ' ὀνατριχίλα, στὰ βουνά, στὰ χωριά, στὰ πανυγῆρια, ἓνα τραγοῦδι πρωτόφαντο. Δόξαζε τὸν πρῶτο Ἑλληνα κλέφτη, ποῦπεσε μὲ τ' ἄρματα στὸ χέρι σὲ μάχη μὲ τοὺς Τοῦρκους. Ἄγνωστο ἀπόμεινε καὶ τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ νόμομα τοῦ παληκαριοῦ. Ὅμως εἶναι σίγουρο πῶς τὴν ὥρα κι' ὄλας ποὺ οἱ διαδοχοὶ τοῦ πορθητῆ ἀνέβαιναν σιὸν θρόνο τῶν σουλτάνων, ἄρχισε στὴν Ἑλλάδα κάτι μοναδικὸ στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, πρὸ δὲ σιὰθήκε ἄλλοτε ποτὲ οὔτε θὰ ματαγίνη στοὺς αἰῶνες. Ἐθνος ὑπέδουλο μπόρεσε νὰ πλάση καὶ νὰ γιγαντώση μέσα στὸ ἴδιο τὸ κράτος τοῦ κατακτητῆ, δική του στρατιωτικὴ ζωὴ, νὰ φτιάξη στρατιωτικὴ τάξη, νὰ τὴν ἐπιβάλῃ στὸν κυρίαρχο καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ μπροστὰ στὰ μάτια του, ὄργανο μοναδικὸ τοῦ λυτρωμοῦ του : Τοὺς κλέφτες κι' ἄρματωλοὺς...

... Ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ἱστορία τίποτε δὲν θ' ἀχουμὲ νοιώσει, ἂν δὲν καθαρίσουμε καλὰ ὅτι 30 αἰῶνων πολιτισμὸς, κληρονομιά ὑποσυνείδητη, μὰ πάντα ζωντανὴ μέσα σιὸν Ἑλληνα, οὔτε τὸν κούρασε, οὔτε τὸν ἀρρώστησε τόσο ποὺ νὰ χάσῃ τὴν πολεμικὴ ἀρετὴ· ὅτι αὐτὸς ὁ ναυτικός κι' ὁ ἔμπροσος ὁ ἥρεμος φίλος τῆς ἡσυχίας, εἶναι σύγχρονα λαὸς τῆς φωτιάς, ἱκανὸς νὰ δείξῃ ὅταν ἱστορικὲς περιστάσεις τὸ ζητοῦν, στρατιωτικὰ προτερήματα, ὅσα οὔτε οἱ πιὸ φημισμένοι πολεμικοὶ λαοί. Εἶναι βαθεῖα συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανένας ἀνάμεσα κι' ἀπ' αὐτὰ μακάρι τὰ κουρελάκια ποὺ μᾶς δίνουν γιὰ πληροφορίες, μελέτες σύντομες κι' ἀτελέστατες, πῶς ὁ ἀποκεφαλισμένος ἐλληνικὸς λαὸς, σπρωγμένος μόνον ἀπ' τὸ ἀλάθευτο ἐνστικτὸ του δουλεύει τὸ μέταλλο καὶ μ' ὑπομονὴν ἀλάνθαστη φτιάχνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ στιγμὴ μὲ τὴν στιγμὴ, τὸ ἐργαλεῖο ποὺ θὰ συντρίψῃ τὶς βαρεῖες ἀλυσίδες του. Αὐτὸ εἶναι ἡ κλεφτουριά:

Εἶδηση δὲν ἔχει κανένας ἀπ' αὐτοὺς, ἀπὸ ἐλληνικὴ ἱστορία καὶ κόσμον ἀρχαῖο. Μαζὶ ὁμως μὲ τὴν ἀγάπη νὰ ζοῦν ἀποτραβηγμένοι φούντωσε σ' αὐτοὺς ἀγάπη βαθύτατη τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Στὰ βουνά, τὰ ἐλάτια τὶς κρυσταλένιες πηγές, ξύπνησε καὶ ξανακαινοῦργειψε τὸ κοιμισμένον, παλαιότατο καὶ γνήσιο πνεῦμα τῆς ράτσας. Κανενὸς ἄλλου λαοῦ τὰ τραγοῦδια δὲν ἐκφράζουν μὲ ὅμοια ἀλήθεια, χάρη κι' ἐπιμονὴ φυσιολατρικὸ αἴσθημα τόσο ζωντανὸ σὰν τὰ κλέφτικα τῶν Ἑλλήνων.

Ἀγγίζουσι τὴν εἰδωλολατρικὴ ἔκσταση, τόσο διάφορη ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ καὶ τόσο περιέργη γιὰ ψυχὰς χθесινῶν παιδιῶν τοῦ Βυζαντίου. Γέροντος, ἀπὸ σκληρὰ ἀνάγκη στὴν πλατεῖα ἀγκάλῃ τῆς αἰώνιας μάννας, ἔπαιρναν ἀνεπίγνωστα μὰ καθημερινὰ τὸ μεγάλο μάθημα μιᾶς ἀπόλυτης καὶ τρομερῆς λευτεριάς, τὸ δριμύ γιαιτρικὸ ποὺ χρειαζότανε στὴν ἀρρώστεια τους. Κι' ἂν Λαμπρὴ ἦ τ' Ἀη-Γιωργιοῦ ἢ ἄλλη καλοκαιριάτικη γιορτὴ ἀνέβαινες στὰ ὄρεινὰ χωριά, στὰ μοναστήρια ἢ ἀκόμη ψηλότερα, σι' ἀπίτητα λημέρια, θ' ἀβλεπες ἀναστημένῃ ἔξαφνα τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, κι' ἂς μὴν εἶχαν ἀκούσει νὰ μιᾶνε γι' αὐτὴν, στοὺς λεβέντους τῆς κλεφτουριάς ποὺ παράβγαιναν σιὸ λιθάρι, τὸ πῆδημα, τὸ τρέξιμο, τὶς ἀμάδες. Αὐτὰ τ' ἀθλητικὰ παιγνίδια ξανάπειρναν τὴν πρώτη σημασία τους. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κολοκοτρώνης, περασμένος τὰ πενήντα, σιὴ Μάνη, ἐτοιμάζοντας τὴν ἐπανάσταση, γύμναζε τὸ κορμὶ του ὄσες ὥρες ἄδειαζε. Ὁ κατὰσκοπος ποῦχαν οἱ Τοῦρκοὶ στείλει νὰ κοιτάξῃ τὰ κινήματά του γύρισε καὶ τοὺς εἶπε: Βρῆκα ἓναν γέρο ἡσυχό, ποῦπεξε τὶς ἀμάδες! Σὰν τὸ σκυλλὶ ποὺ ὅταν ἀρρωστήσει πάει μονάχο νὰ βρῆ τὴν «ἀγριαδα» ποὺ τοῦ χρειαζεται νὰ γιαιτρευτεῖ τὸ λαῖκὸ ἐνστικτὸ ξανασήκωσε τὴν ἀξία τοῦ χειροδύναμου. Κορμὶ πρῶτα. Ἡ λευ-

τεριά θέλει άντρες άτσαλένιους, δέν πάει με τούς κακομοίρηδες.

Τό καπετανάτο ήταν κληρονομικό, σπάνια έβγαине άπ' τή φαμίλια. Μονάχα πού δέν κληρονομούσε τήν άρχηγία ο πρωτότοκος άλλα ο πιό άξιος.

Τούρκικο μπαϊράκι δέν στήθηκε ποτέ στις άετοφωλιές του Όλύμπου, του Πάρωνα, του Παρνοσσού και του Λυκαίου. Από τούς κεραυνογείτονες γκρεμούς Χειμάρας και Σουλιοῦ, ως τά θαλασσόδαρτα βράχια του Ταινάρου, οι αυτοσχέδιες κι' ολιγαρχικές δημοκρατίες Σουλιοῦ και Μάνης δέν γνώρισαν ποτέ τί θά πῆ έξουσία του Σουλτάνου, όλα τά βουνά ήταν θέατρο πολέμου με σύντομες, πολύ σύντομες ανακωχές.

Ο ραγιάς ήτανε στο μέγα τοῦτο δρῆμα χορός και μυστικός συνένοχος τῶν έκδικητῶν του. Ο κλέφτης είχε γύρω του ύπηρεσία. Τούς «γιατάκηδες» για τó κατάλυμά του, τούς «κουμπάρους» για τά φαγιά και τις δουλιές του, πράχτορες για πληροφορίες και κατασκόπους του έχθροῦ. Ο χωριάτης, αὐτός ο ήσυχος γεωργός άφηνε πολλές φορές τ' αλέτρι του για νά πάη νά δώση μιá εΐδησι στα παληκάρια ή έπιανε και τó ντουφέκι ακόμα σε μιá ζόρικη μάχη. Κι' από τά πιό άγνά κατάβαθα τής φυλής του τó τραγοῦδι ανάβλυζε για νά κλάψη τόν θάνατο παληκαριού ή νά κουλουριάση γύρω άπ' τó κεφάλι του νικητή, τó δροσερό κλαρί φρεσκοκομ-

μένης δάφνης. "Όταν στον παχύν ίσκιό τῶν πλατάνων τά παληκάρια έσωναν τó γεῦμα τους, με τó ψητό και τó κρασί, για νάνα τέλεια ή άνάσταση τής Ίλιάδος ο μάντης διάβαζε τά μελλούμενα στην πλάτη του άρνιοῦ κι' ο τυφλός ραψωδός ζύγωνε με τή λύρα του νά πῆ τó καινούργιο τραγοῦδι.

Ο κλέφτης γίνηκε γρήγορα δόξα και καμάρι τής κοινωνίας τῶν ραγιάδων. Οι άντρες θέλανε τήν άκριβή φιλία του κι' οι λυγερές τήν άγκυλιά του. Ήτανε καλή τύχη ο γάμος με παλικάρι, με καπετανίο ανέλιση. Η λερή φουστανέλλα, ροῦχο τής έκστρατείας, δέν ήταν παντοεινó προικιό τους. Στα πανηγύρια πρόβαλλαν άξαφνα οι καπετανεοί, άστραφτεροί με τά πλουμισμένα τους άρματα, τά ξιοπλαισμένα γελέκια τους με τά σειρήτια και τά μεγάλα τους κουμπιά, με τις ζάβες στα ποδάρια, με τά περήφανά τους άλογα, με τά στολισμένα χάμουρα και τά στρωσίδια και φάνταζαν μεγαλόπρεπα έπιβλητικοί, σαν Αη-Γιώργηδες. Εΐχαν συγγένειες δυνατές, κάνανε άδελφοποιτους τούς πιό τρανοῦς του τόπου που λογαριαζόντανε, άποχτοῦσαν βιός, άνάτρεφαν παιδιά. Τί έλειπε άπ' αὐτὸν τόν πρωτότυπο στρατό; Αντι για έσωτερικήν ένότητα που χαρζιζει μόνον ξάστερο ιδανικό, γενικός και σταθερός σκοπός, βλέπουμε μιάν άρνητική συνοχή: Πολεμοῦσαν τόν Τουρκο. Από κει και πέρα ήταν άλλο κεφάλαιο.

Η έπιτυχοῦσα τήν Α' Νίκηη κατά τούς Πανελληνίους Σκοπευτικούς Αγώνας του 1932 3η Ο. Α. ΝΠ.

Ἡ 3η Ὀμάς Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει καὶ ἡ ἐνωμοτία τοῦ ἡμετέρου φύλλου τῶν Πιγκουίνων, πρώτη συμπτυχθεῖσα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Προσκοπισμὸν, εορτάζει σήμερον τὴν πρώτην εἰκοσιπενταετηρίδα της.

Δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ εορτάζωνται πολλῶν ἄλλων Ὀμάδων αἱ εἰκοσιπενταετηρίδες. Τῆς 3ης ὀμάς Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι ἐμφανίζεται καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ αὐτοῦ ἀρχηγοῦ ἰδρυτοῦ καὶ μὲ ἀρχηγούς ἤδη τῶν διαφόρων τμημάτων της παλαιὰ τῆσιδίας Ὀμάδος Λυκόπουλα.

Ὁ «Πιγκουίνος» εὐχεται, ὅπως ἄνευ διακοπῆς εορτάζωνται εἰς τὸ μέλλον ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης αἱ εἰκοσιπενταετηρίδες τῆς Ὀμάδος μας μετὰ τὴν αὐτὴν περιλαμπρὸν προσκοπικὴν δρασιν, τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον παρουσίασε.

Ἡ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Δυστυχῶς τὸ παράδειγμα μιᾶς ἐνωμοτίας ποὺ δὲν ἔχει κάμει καμμίαν ὁμαδικὴν καλὴν πράξιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου, μοῦ δίδει ἀφορμὴν διὰ νὰ σοῦ εἶπω ὀλίγα λόγια διὰ τὰς καλὰς πράξεις, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς ἐνωμοτίας. Εἶμαι βεβαία ὅτι κάθε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, μόνα τους, θὰ ἔχουν κάμει τὴν καλὴν τῶν πράξιν, σχεδὸν καθημερινῶς. Ὅλα μαζί ὅμως, τίποτε. Διὰ τί; Διότι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τὰ σπρώξῃ.

Ἄλλοίμονον ὅμως, Ὁδηγοὶ καὶ Πρόσκοποι, ἂν περιμένετε σπρώξιμον διὰ νὰ κάμετε τὴν Καλὴν σας Πράξιν. Ἄν δὲν προέρχεται αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν ψυχὴν σας, ἢ ἐπιθυμία νὰ κάμετε καὶ σεῖς ὀλίγον καλὸν εἰς τοὺς συνανθρώπους σας, εἶναι τελείως περιττὸν νὰ κάμνετε τυπικότητες.

Ἄν ξέρατε, τί χαρὰν ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ τὸ εὐθυμον παιδικόν σας γέλιο, εἰς δύο γέροντας, τί θάρρος ἢ ὑποστήριξις σας εἰς μίαν χήραν, τί ὄνειρα εἰς μικρὰ παιδιὰ, τότε ἀσφαλῶς ποτὲ δὲν θὰ παρελείπατε τὴν μηνιαίαν καλὴν σας πράξιν. Πρὸ παντὸς αἱ Ὁδηγοί, ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ αὐριανὸς τῶν ρόλος, ἠμποροῦσαν τόσον καλὰ νὰ σκορπίσουν ὀλίγην εὐτυχίαν εἰς ἓνα φτωχόσπιτο, ὀλίγην ζεστασίαν μετὰ τὰ ρούχα ποὺ θὰ ἔχουν ράψει μόναι των, ὀλίγην ἀνακούφισιν μετὰ πολλὰ μικρὰς στερήσεις. Διότι δὲν χρειάζεται οὔτε πολὺ χρῆμα, οὔτε πολὺς καιρὸς, διὰ νὰ κάμῃ μία ἐνωμοτία τακτικὰ τὴν καλὴν της πράξιν, μόνον ὀλίγη καλὴ θέλησις ἀρκεῖ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀδελφιστὰ, ἀφοῦ εἶναι τόσον εὐκόλον, ἄς βοηθήσωμεν ὅλοι μαζί τοὺς δυστυχοῦντας ἀδελφούς μας.

Α⁹

Ἀσκήσεις κωπηλασίας 3ης Ο. Α. Ναυτοπροσκόπων τὸ 1913.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΣΤΗΝ ΛΑΠΩΝΙΑ

(Ἐκ τοῦ «Le livre de San Michelle» τοῦ Axel. Munthe).

Ὅλοι ἐξαπλωθήκαμε γύρω ἀπὸ τὴν μισοσβυσμένην φωτιάν. Ἐντὸς ὀλίγου ὅλα ἔγιναν σκοτεινὰ μέσα εἰς τὴν σκηνήν, ἡ ὁποία ἦτο πλήρης καπνοῦ. Ἐβλεπα μόνον τὸν πολικὸν ἀστέρα πού μοῦ ἔστελλε τὰς ἀκτίνας του διὰ μέσου τῆς καπνοδόχου τῆς σκηνῆς. Κατὰ τὸν ὕπνον μου ἠσθανόμην τὸ εὐχάριστον βᾶρος ἐνὸς σκύλου ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ τὴν ἐλαφρὴν ἐπαφὴν τοῦ ρύγχους του μὲ τὸ χέρι μου.

Ὅλοι ἐξυπνήσαμεν ἑνωρὶς. Ὅλον τὸ στρατόπεδον ἐσηκώθη διὰ τὰ μᾶς ἴδη ἀπερχομένους. Ἐμοίρασα εἰς τοὺς φίλους μου τὸν ὀλίγον καπνὸν καὶ τὰ ὀλίγα γλυκὰ πού εἶχα καὶ ἐκεῖνοι μοῦ ἠδύχηθησαν καλὸ ταξίδι.

Ἐὰν ὅλα ἔβαινον ὁμαλῶς ἔπρεπε τὴν ἐπομένην νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸ Forsstugan, τὸν μόνον κατοικημένον τόπον, μέσα εἰς τὴν μοναξιάν τῶν ἑλῶν, τῶν χειμᾶρων, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν δασῶν πού ἀπτελοῦν τὴν πατρίδα τῶν ἀπατρι-

δων Λαπώνων. Ἡ Ristin, ἡ ἔγγονή τοῦ Turí, 16 ἐτῶν, ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ἡ ὁδηγός μου. Ἐγνώριζε ὀλίγας λέξεις καὶ εἶχε ξαναπαίει ἄλλην μίαν φορὰν εἰς τὸ Forsstugan. Ἐκεῖθεν ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσῃ κατόπιν πρὸς ἕνα ὀλίγο περισσότερον ἀπομεμακρυσμένον χωρίον διὰ τὰ ἐγγραφῆ εἰς ἕν λαπωνικὸν σχολεῖον.

Ἡ Ristin ἐπροχώρει ἔμπρός μου φοροῦσα τὸν μακρὸν της ἐκ τριγῶν ταράνδου μανδύαν καὶ τὸν ἐρυθρὸν της σκοῦφον. Γύρω ἀπὸ τὴν μέσην της ἐφόρει μίαν πλατεῖαν δερματίνην ζώνην διακοσμημένην μὲ κιτρινας καὶ ἐρυθρὰς γραμμάς ὡς καὶ μὲ ἀνάγλυφα ἀργυρῆ. Ἐκ τῆς ζώνης της ἐκρέμοντο τὸ μαχαίρι της, ἡ καπνοθήκη της καὶ τὸ κύπελόν της, ἐπίσης εἶχε περᾶσει καὶ τὸν πέλεκύν της διὰ τὰ κόπτη ξύλα. Ἐφερε γκέτες ἀπὸ δέρμα ταράνδου, ὀλόλευκες ἐφαρμοζομένας εἰς τὰς μακρὰς δερματίνους κυλότας της. Τὰ μικρὰ της πόδια ἦσαν κλεισμένα

Προετοιμασία πρὸς ἄπαρσιν ἀπὸ λιμένος Αἰγίνης κατὰ ἀσκήσεις ἱστιοπλοίας ἀνὰ τὸν Σαρωνικὸν 3ης Ο. Α. ΝΠ. τὸ 1936.

μέσα εις χαριτωμένα λευκά εκ δέρματος ταράνδου υποδήματα έντέχνως διά κυανών ύφάνσεων διακεκοσμημένα. Εις την ράχιν της έφερε τὸ λαικος της, έν σακκίδιον εκ φλοιού συμῆδος, τὸ ὁποῖον περιείχε τὰς ἀποσκευὰς της καὶ τὴν τροφήν μας. Ἦτο διπλάσιον τοῦ ἰδικοῦ μου ἀλλὰ δὲν εφαινότο νὰ τῆς δίδῃ βάρους. Κατήρχετο μίαν πλαγιὰν μετὸ ζωηρόν καὶ σιωπηλὸν βῆμα ἑνὸς ζώου, καὶ ἐπηδοῦσε ὡς λαγὸς κάθε πεσμένο κορμὸ ἢ ἔλος. Ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν ἔτρεχε ἀπάνω σὲ κανένα γυμνὸν βράχον διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τὰ πέριξ. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου εὔρομεν ἕνα ποταμὸν καὶ πρὶν ἀκόμη σκεφθῶ πῶς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ τὸν διαβῶμεν, εὐρίσκειτο ἤδη αὐτὴ μέχρι τῆς μέσης εις τὸ ὕδωρ δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσω διὰ μέσου τοῦ παγωμένου ὕδατος.

Ζεστάθηκα γρήγορα ἀνεβαίνοντας τὴν ἐπομένην ράχιν. Δὲν μοῦ ὠμίλει σχεδὸν διόλου, ἀλλὰ αὐτὸ μετὴν χαίρει διότι ἐκουραζόμενη πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσω τί ἤθελε νὰ μοῦ εἴπῃ. Ἦξευρε τόσον ὀλίγα σουηδικὰ ὅσον ἐγὼ λαπωνικά. Ἐκαθήσαμεν εις τὴν χλόην διὰ τὸ γεῦμα. Ἐνα γεῦμα ἐξάιρετον. Δίπτυρα κριθίνα, φρέσκο βούτυρον καὶ τυρί, γλῶσσα ταράνδου καπνιστὴ καὶ τὸ ἐξαισιον δροσερὸν νερὸν τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὸ κύπελον τῆς Ristin.

Ἀνάψαμεν τὶς πίπες μας καὶ προσπαθήσαμεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ καταλάβωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

«Γνωρίζετε τὸ ὄνομα τοῦ πτηνοῦ αὐτοῦ ;» εἶπον.

«Hahol» ἀπήντησεν ἡ Ristin, ἀναγνωρίζουσα εὐθὺς τὸν γλυκὺν συριγμόν, ὅμοιον πρὸς φλογέραν ποιμένος, συριγμόν τόσον ἀγαπητὸν εἰς τοὺς Λάπωνας.

Ἀπὸ ἕνα πλησίον θάμνον ἠκούσθη τὸ θαυμάσιον ἄσμα μιᾶς καρδερίνας.

«Jilow, jilow», εἶπεν ἡ Ristin. Οἱ Λάπωνες λέγουσι ὅτι αἱ καρδερίναι ἔχουσι μίαν καμπάναν εἰς τὸν λαιμόν καὶ δύνανται νὰ τραγουδήσουσι ἕκατὸν σκυπούς. Ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν διακρίνομεν ἕνα μέλανα σταυρόν. Ἦτο ὁ βασιλικὸς αἰτὸς ὁ ὁποῖος ἐπετῆρει τὸ ἐκτεταμένον του βασιλείον. Ἀπὸ τὴν μακρυνὴν λίμνην ἔφθασεν ἡ περίεργος φωνὴ τοῦ Κόλυμβου. «Ro, ro, raih» ἐπανελάβεν ἡ Ristin καὶ μοῦ ἐξήγησεν ὅτι αὐτὸ σημαίνει «καλὸς καιρὸς σήμερα, καλὸς καιρὸς σήμερα». Ὅταν ὁ Κόλυμβος ἔκραζε «Varluh, varluh, luh, luh» τότε ἐσήμαινεν «ἀκόμη θὰ βρέξῃ, ἀκόμη θὰ βρέξῃ, ἀκόμη, ἀκόμη».

Ἐμεῖνα ἀκόμη ὀλίγον ἐξαπλωμένος εις τὴν ὀλοπράσινον χλόην, καπνίζων καὶ παρατηρῶν τὴν Ristin τακτοποιοῦσαν τὰς ἀποσκευὰς της εἰς τὸ λαικος της. Ἐνα μικρὸν σάκι ἀπὸ κυανὸ μαλί, ἕνα ζεύγος υποδήματα, ἕνα ζεύγος ἐρυθρὰ χειρόκτια διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μίαν βίβλον. Τὴν ἠρώτησα τί εἶχε μέσα εις ἕνα μικρὸ κουτὶ ἀπὸ ρίζαν συμῆδος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἡδυνήθην νὰ ἐννοήσω οὐδὲ λέξιν ἀπὸ ὅσα μοῦ ἐξήγησε τὸ ἀνοιξα μόνος μου. Τὸ περιεχόμενον τοῦ ὠμοῖαζε μετὸ γῶμα. Εἰς τί ἐπρόκειτο νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ ; Καὶ πάλιν προσεπάθησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἡδυνήθην νὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

Τότε, ἀποτόμως ἐξηπλώθη ἄκαμπτος ἐπὶ τῆς γῆς μετὸς ὀφθαλμοῦς κλειστοῦς, κατόπιν ἀνεκάθησεν, ἀνέσκαψε τὴν γῆν καὶ μοῦ ἔδωσεν ὀλίγον γῶμα μετὸ ὕψος σοβαρόν. Τότε πλέον ἐνόησα ὅτι ἦτο γῶμα ἀπὸ τὸν τάφον ἑνὸς Λάπωνος, ἀποθανόντος τὸν χειμῶνα. Τὸ ἐπήγαινε διὰ νὰ τὸ εὐλογῆσῃ ὁ ἱερεὺς καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ μεταφέρῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν τάφον του.

Ἐπανελάβωμεν τὰ σακκιδία μας καὶ ἐξεκινήσαμεν καὶ πάλιν. Ἐφόσον κατερχόμεθα τὴν πλαγιάν, ἡ μορφὴ τοῦ περιβάλλοντος ἤλλασεν. Περιεπλανώμεθα διὰ μέσου τεραστίων ἐκτάσεων κυκλουμένων μετὰ Carex μετὰ μικρὰς διακοπὰς ἀπὸ τὸ ἔντονον κίτρινον χρῶμα τοῦ Hjorton (Rubus Chamemorus) ποῦ κόβαμε καὶ τρώγαμε διερχόμενοι.

Κατόπιν εἰσῆλθομεν εἰς ἕνα δάσος ἀπὸ μεγαλειώδη ἔλατα. Δύο ὄρες κατόπιν διερχόμεθα διὰ μέσου μιᾶς χαράδρας τελείως ἀποτόμου ἣς αἱ παρειὰ ἦσαν κεκαλυμμέναι μετὰ παντοειδῆ καὶ ποικιλόχρονον βλάστησιν. Ὁ οὐρανὸς ὑπερῶν τῶν κεφαλῶν μας ἐφωτίζετο ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ λυκόφωτος ἀλλὰ ἤδη εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ μέσα εις τὴν χαράδρα μας. Ἡ Ristin ἐρριπτε τριγύρω της φοβισμένα βλέμματα καὶ ἦτο καταφανὴς ἡ θέλησίς της νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν χαράδραν. Ἐξαφνα ἐστάθη. Ἦκουσα ἕνα σάσιμο κλάδων καὶ εἶδα μίαν σκοτεινὴν σκιὰν προβάλλουσαν.

(Συνέχεια).

ΕΔΩ ΚΑΙ 20 ΧΡΟΝΙΑ

ΠΩΣ ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΓΕΝΙΚΟ

Τώρα πού η 'Ομάς μας συμπληρώνει 25 χρόνια από της ιδρύσεώς της και ύστερα από μιὰ λαμπρή σταδιοδρομία έφθασε σήμερα εκεί πού όλοι μας θέλαμε νά φθάση, δέν θά ήταν άσκοπο σεις οι νεώτεροι πού άποτελείτε τή σημερινή γενεά και αύριο θά κληθίητε νά συνεχίσετε τó έργο τών παλαιών, δέν θά ήταν άσκοπο νά ρίγνατε μιὰ ματιά στά χρόνια πού πέρασαν. Θά είχατε πολλά νά διδαχθίητε. Θά μαθαίνατε μερικές σελίδες από τήν ώραιά προσκοπική ζωή τής 'Ομάδος μας, μιὰ ζωή γεμάτη χιοῦμορ, γέλια και ώραιες περιπέτειες. Θά βλέπατε ότι μέ τήν υπομονή και τήν επιμονή όλα κατορθώνονται. Τέλος δέ, και αυτό είναι τó σπουδαιότερο θ' αντιλαμβάνεσθε πόσες προσπάθειες, πόση εργασία, και τί κόποι κατεβλήθησαν από γενεές, όλόκληρες προσκόπων για νά μπορέσετε σεις σήμερα ν' απολαμβάνετε τ' αγαθά πού αυτοί δέν πρόφθασαν ν' απολαύσουν, και γι' αυτόν άκριβώς τόν λόγο οι σημερινοί πρόσκοποι δέν πρέπει νά τους ξεχνούν.

Στή μικρή ιστορία πού θά σάς διηγηθώ δέν θά βρῆτε τίποτε από όλ' αυτά. Μερικά όμως όνόματα πού αναφέρω θά σάς κάνουν νά μάθετε πολλά και ώραια πράγματα φθάνει νά θελήσετε. Ο Κούρτελης, ο Μίνδλερ ο νεώτερος, ο Άλμπανόπουλος, ο Χατζημικής, ο Άντωνόπουλος έγραψαν κι' αυτοί μερικές σελίδες από τήν ιστορία τής 'Ομάδος μας ρωτήστε τους παληούς, ψάξτε στα άρχεία, διαβάστε παλαιά μητρώα, αυτοῦ θά βρῆτε ό,τι σάς χρειάζεται.

* *

Τόν Αύγουστο του 1919—κανένας από σάς δέν είχε ακόμη γεννηθῆ — είχα νικήσει «νίκην πρώτην εις τόν δρόμον και εις τó αἷμα» στους άγώνας παιδων του 'Εθνικού Γυμναστικού Συλλόγου. Δέν σάς είναι δύσκολο νά καταλάβετε τήν χαρά και τήν υπερηφάνειά μου. 3,49 εις μήκος, και τά 80 μέτρα δέν ξέρω σε πόσα δευτερόλεπτα (άπλοῦστατα γιατί δέν ὑπῆρχε χρονόμετρο) άσφαλώς όμως σε κανένα εξαιρετικό(!) χρόνο άνοιγαν εμπρός μου ένα δρόμο πού δέν μπορούσε παρά νά με οδηγίση νά γίνω ένας Radock (ό τότε ολυμπιονίκης ταχυτήτων). Και τά μυαλά μου φουσκωμένα από τή νίκη και

τόν αντίλαλο τών ολυμπιακῶν άγώνων πού ἤ μόλις είχαν γίνει ἤ έπρόκειτο νά γίνουν για πρώτη φορά μετά τόν πόλεμο, μ' έκαναν νά φαντάζομαι ότι αν όχι στους προσεχείς (θά ἤμουν ακόμη νήπιον) τουλάχιστον όμως στους μεταπροσεχείς, ο κότινος θά έστεφάνωνε τó μέτωπό μου.

Τό 3,49 είναι βέβαια σπουδαίο ρεκόρ αλλά πόσο άραγε ηηδοῦσε ο πρωταθλητής του κόσμου (ένας άράνης νομίζω και τότε) πού τόσο γρήγορα θ' αντιμετώπιζα; Αυτό θά μπορούσα νά πληροφορηθώ από ένα βιβλιάρáκι πού μόλις είχε τυπώσει ο Σ.Ε.Γ.Α.Σ. με όλα τά ρεκόρ του κόσμου.

Τρέχω λοιπόν στον κ. Φέτσιη, τότε διευθυντή του 'Εθνικού Γυμναστηρίου, και του ζητώ ένα από αυτά τά βιβλιάρáκια. «Δέν έχω, μου λέει, αλλά πήγαινε Νίκης 11 στον κ. Μίνδλερ, Πρόεδρο του Σ.Ε.Γ.Α.Σ. και γύρεψέ του εκ μέρους μου ένα, θά σου δώση».

Όταν έχει κανείς νικήσει «νίκην πρώτην» εις τά 80 μέτρα, βάζει εύκολα τά πόδια του στον ώμο. Και ως πού νά πήτε άμην έτρεχα κιόλας κατά τήν οδόν Νίκης Έδω αρχίζει ἡ μεγάλη περιπέτεια και ἡ βαρεία μου άμαρτία.

Σεις οι τωρινοί δέν προφθάσατε τά γραφεία τής οδοῦ Νίκης. Ήταν ένα καλιό τριόροφο σπίτι στη γωνία τής οδοῦ Μητροπόλεως. Τώρα πάει κι' αυτό. Έγινε πολυκατοικία.

Λαχανιασμένος έφθασα στην πόρτα. Μιὰ μπρούντζινη καλογιαλισμένη πινακίδα με τήν έπιγραφή «Σύνδεσμος 'Ελληνικῶν Γυμναστικῶν και 'Αθλητικῶν Σωματείων» μ' έπεισε ότι βρίσκομαι στον καλό δρόμο. Χωρίς νά χάσω λεπτό μπαίνω μέσα κι' αρχίζω ν' ανεβαίνω μιὰ σκοτινή στερογγυλή σκάλα. Στο δεύτερο πάτωμα στάθηκα νά πάρω άναπνοή. «Ο κ. Μίνδλερ;» ρωτώ τόν κλητήρα, «επάνω, μου λέει, στην 'Ολυμπιακή Έπιτροπή». Συνεχίζω τήν άνάβασι και φθάνω στο τελευταίο πάτωμα.

Άριστερά ἦταν μιὰ μεγάλη ταράτσα: εκεί ένα πλήθος μαθητευομένων (έτσι έλέγοντο τότε τά Λυκόπουλα), έπαιζαν γύρω από μιὰ κορίνα. Τό παιχνίδι διηύθυνε ένας ύπαρχηγός χοντρός σαν δικτῶ λυκόπουλα μαζί. Ήταν ο Τάσσης Άντωνόπουλος. Στάθηκα νά χαζέψω μιὰ στιγ-

μή, γρήγορα όμως ξαναθυμήθηκα τὸ βιβλιαράκι καὶ προχώρησα πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ὅπου ἦσαν τὰ γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου. Χτύπησα τὴν πόρτα ποῦ ἦταν μισάνοιχτη καὶ μπῆκα μέσα. Ἀριστερὰ ἦταν ἓνα μαῦρο μεγάλο ντουλάπι ποῦ καθὼς ἔμαθα ἀργότερα περιείχε σχοινιά, φανάρια, πυξίδες, σήματα κτλ. Πιὸ κάτω ἀκουμπισμένος στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὸ καμάρι τοῦ Σώματος ὁ ἐνωμοτάρχης Χατζημικὲς, διηγεῖτο γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ πῶς πληγώθηκε στὸ Ἀϊδίνι κουβαλόντας πυρομαχικὰ στὸ στρατό μας. Καθισμένος σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι ποῦ ἦταν δίπλα, ὁ ἐνωμοτάρχης Γ. Ἀλμπανόπουλος καὶ μερικοὶ ἄλλοι τὸν ἄκουγαν μ' ἀνοιχτὸ στόμα, ἐνῶ πάρα κάτω ὁ Κούρτελης καθάριζε κάτι πελώρια μαχαίρια (κάποιο νομίζω σῶζεται ἀκόμη) κι' ἄκουγε κι' αὐτός.

«Ὁ κ. Μίνδλερ» ρώτησα δειλά. «Μέσα» μοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χατζημικὲς κι' ἐξακολούθησε τὴ διήγησί του. «Στάσου νὰ σοῦ δείξω» μοῦ λέει ὁ Κούρτελης, καὶ μπαίνουντας στὴ διπλανὴ κάμαρα: «Κύριε Γενικὲ σὰς ζητοῦν». Ἡ διπλανὴ κάμαρα ἦταν λίγο μεγαλειότερη καὶ καλλίτερα ἐπιπλωμένη. Σὲ δυὸ καναπέδες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐκάθηντο καμμιὰ δεκαριά Πρόσκοποι. Στους τοίχους ἦταν κρεμασμένες διάφορες εἰκόνες καὶ βραβεῖα. Ἀπέναντι στὴν πόρτα μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη μ' ἓνα πληθὸς βιβλία.

Ὁ κ. Μίνδλερ καθισμένος πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο γραφεῖο ἔγραφε κάτι ἐκείνη τὴ στιγμή. Νὰ σὰς περιγράψω πῶς ἦταν ἐδῶ καὶ δέκα ἐννέα χρόνια ὁ Ἰδρυτὴς μας εἶναι περιττόν. Ἀπὸ τότε δὲν ἄλλαξε καθόλου. Ἄφησε τὴν πένα του καὶ μὲ ρώτησε μὲ ἀκαλσύνη τί θέλω.

«Ἐρχομαι, τοῦ λέω, ἐκ μέρους τοῦ κ. Φέτση, ὁ ὅποιος σὰς παρακαλεῖ νὰ μοῦ δώσετε ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βιβλιαράκια ποῦ ἐξέδωσε ὁ Σύνδεσμος». «Δὲν ἔχω, μοῦ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ πὲς στὸν κ. Φέτση ὅτι ἀφοῦ τὸ χρειάζεται τοῦ δίνω τὸ δικό μου». Καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περίφημο βιβλιαράκι καὶ μοῦ τὸ δίνει. Κοντοστάθηκα: πῆγα νὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸ ἤθελα γιὰ μένα, ἀλλὰ ἂν μὲ ρωτοῦσε τί τὸ χρειάζομαι ἐντροπέομαι νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνω ὀλυμπιονίκης. Χωρὶς λοιπὸν πολλὰς συζητήσεις τὸ πέρνω καὶ γίνομαι καπνός.

Στὴ σκάλα στάθηκα πάλι γιὰ μιὰ στιγμή. Ἄν ὁ κ. Φέτσης ἔλεγε στὸν κ. Μίνδλερ ὅτι κράτησα τὸ βιβλιαράκι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, τί θὰ γινόταν; Δὲν βαριέσαι εἶπα μέσα μου, ποῦ θὰ μὲ ξαναδῇ αὐτὸ τὸ γεροντάκι; Καὶ τράβηξα κατὰ τὸ σπῆτι μου.

Θὰ εἶχαν περάσει 5-6 μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Ἰδρυτὴ τὸ περίφημο βιβλιαράκι καὶ εἶχα σχεδὸν ξεχάσει τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ὅταν ὁ σημερινὸς Ἀκέλας τῆς Ἀγέλης μας, τότε μαθητευόμενος, μ' ἐμίσησεν εἰς τὸν Πρόσκοπιόν. Ἐπρόκειτο λοιπὸν μιὰ Πέμπτη νὰ μ' ὀδηγήσῃ στὸ Σῶμα γιὰ νὰ ἐγγραφῶ στὴν 3ῃ Ὀμάδα Μαθητευομένων. Καθόταν τότε Νίκης 31 καὶ συμφωνήσαμε νὰ περάσω νὰ τὸν πάρω. Ἄν θέλετε νὰ καταλάβετε τὴν ἀνυπομονησία καὶ τὴν συγκίνησι ποῦ εἶχα ἀπὸ τὸ πρῶτὴ ἐκείνης τῆς Πέμπτης δὲν ἔχετε παρὰ νὰ θυμηθῆτε τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ καθένας σας γράφηκε Πρόσκοπος.

«Πᾶμε» μοῦ λέει ὁ Ἀκέλας ὅταν ἔφθασα σπῆτι του καὶ κατεβήκαμε τρέχοντας τὴν ὁδὸν Νίκης. Στὰ Γραφεῖα τοῦ Σ.Ε.Π., ποῦ ἦταν ὅπως σὰς εἶπα καὶ αὐτὰ Νίκης 11, ὁ Ἀκέλας μπαίνει μέσα. «Ποῦ μὲ πᾶς;» τοῦ λέω. «Ἐδῶ, μοῦ ἀπαντᾷ, εἶναι τὰ Γραφεῖα». Ἡ ἀπαισία ἱστορία μὲ τὸ βιβλιαράκι ξαναγύρισε ἔξιφνα στὸ μυαλό μου. Μπά, λέω μέσα μου, τὰ γραφεῖα τῆς 3ης Ὀμάδος θὰ εἶναι στὸ δεύτερο πάτωμα. Μὲ φρίκη ὅμως βλέπω τὸν Ἀκέλα νὰ τραβᾷ κατὰ τὸ τρίτο. Καὶ ὅταν πιά τὸν εἶδα νὰ διευθύνεται κατὰ τὴν πόρτα τοῦ «Συνδέσμου τῶν Γυμναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων» ἔσπασε ἡ χολή μου καὶ δὲν ἤθελα νὰ προχωρήσω. «Τί ἔπαθες;» Μὲ ρωτᾷ ὁ ὀδηγός μου. «Δὲν ἔρχομαι, τοῦ ἀπαντᾷ, μετάνιωσα». «Εἶσαι στὰ καλά σου;» μοῦ λέει ὁ Ἀκέλας καὶ μὲ μιὰ σπρωξιὰ μὲ βάζει μέσα.

Ὁ Ἰδρυτὴς ἦταν ὀρθιος καὶ μιλοῦσε μὲ τὸν γιό του ὑπαρχηγὸ τῆς 3ης Ὀμάδος Ναυτοπροσκόπων Γ. Μίνδλερ.

«Κύριε Γενικὲ νὰ ὁ νέος μαθητευόμενος ποῦ σὰς ἔλεγα».

Ἐγὼ ἤμουν λευκὸς ὡς σουδάριον. Σκεπτόμουν πῶς χωρὶς ἄλλο ὁ Γενικὸς θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν καὶ θὰ τοῦ πῆ: «Ἀλέξανδρε φέρνεις στοὺς Μαθητευομένους αὐτὸ τὸ πωλητόπαιδο ποῦ πῆρε τὸ βιβλιαράκι μου; Ἐμεῖς δὲν θέλουμε τέτοια παιδιὰ στὴν Ὀμάδα μας». Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸ ν' ἀνοίξῃ ἢ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ.

«Θὰ εἶναι καλὸ παιδί ἀφοῦ τὸ φέρνεις ἐσὺ Ἀλέξανδρε» λέει ὁ Γενικὸς. Καὶ βλέποντάς με σ' αὐτὰ τὰ χάλια καὶ νομίζοντας ὅτι ὠφείλοντο σὲ συγκίνησι «Θὰ περάσης καλὰ μαζί μας. Πῶς σὲ λένε;» Κάτι ἐπέλισα καὶ δὲν πίστευα σ' αὐτιά μου. Ὁ Γενικὸς μὲ λυπήθηκε. «Πηγαίνετε

στή ταράτσα νὰ παίξετε μὲ τοὺς ἄλλους κι' ἔπειτα μοῦ φέρνετε τὴν αἴτησι τῆς ἔγγραφῆς».

Παίζοντας μὲ τ' ἄλλα Λυκόπουλα στὴν ταράτσα συνῆλθα κάπως. Ἐπὶ τὰ θέλετε, ὁ κλονισμὸς ἦταν τόσο μεγάλος ποὺ ἐπὶ δέκα ἐννέα δλόκληρα χρόνια εἶχα τύψεις. Τώρα ποὺ σὰς ἐξιμολογήθηκα τὴν ἁμαρτία μου ἢ συνειδησίς μου ξαλάφρωσε ἴσως-ἴσως καὶ γιατί ἐλπίζω στὴ μεγαλόψυχη συγγνώμη τοῦ καλοῦ μας Ἰδρυτοῦ.

ΔΙΓΕΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

ADVENTURIUS TO MANHOOD

Ἀγαπῶ τοὺς σκύλους, ὅπως καὶ σὺ πιστεύω. Αἶναι τόσο καλὰ καὶ πιστὰ πλάσματα' μαθαίνουν νὰ ψάχνουν καὶ νὰ εὐρίσκουν, καὶ τὸ κάνουν μὲ τόσην χαρὰν, χαίρονται ποὺ τὰ καταφέρνουν. Εἶναι ἐπίσης τόσο καλοὶ σύντροφοι, ἔτοιμοι πάντα νὰ σὲ ἀκολουθήσουν εἰς τὸν περὶπατόν σου, ἔτοιμοι νὰ ἀρχίσουν τὸ παιχνίδι μόλις σὺ ἀρχίσῃς. Πραγματικῶς βλέπει κανεὶς πῶς κι' αὐτοί, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ζῶα καὶ πτηνά, ἔχουν σάρκα, αἷμα, ὀστά μυαλό, μάτια ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡμεῖς. Ὑπάρχει κάποιος σύνδεσμος μεταξύ μας.

Ὡς πρόσκοπος ἔχεις εὐκαιρίας ἔξω εἰς τὰς κατασκηνώσεις νὰ ζήσης περισσότερο μὲ τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνά. Τότε θὰ ἴδῃς ὅτι ὅσον τὰ γνωρίζεις, τόσο περισσότερο τὰ ἀγαπᾷς καὶ αἰσθάνεσαι νὰ ὑπάρχη μία συγγένεια μὲ αὐτὰ. Ἄλλὰ μήπως δὲν εἴμεθα συγγενεῖς, ἀφοῦ μᾶς ἔπλασε καὶ μᾶς ἔδωσε ζωὴν ὁ ἴδιος Θεός, ὁ Πλάστης μας; Ὅλοι μας, ζῶμεν ἓνα μικρὸν διάστημα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ἔπειτα πεθαίνομεν. Ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξύ μας εἶναι, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἂν καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τρέξωμεν τόσο γρήγορα ὅσον οἱ σκύλοι οὐ-

τε ἔχομεν τὴν ἀντοχὴν τῶν ἀλόγων, ἔχομεν λογικὴν εἴμεθα ζῶα λογικὰ ποὺ ἠμποροῦμεν νὰ διαβάζωμεν, νὰ ἀνακαλύπτωμεν, νὰ ἐφευρίσκωμεν ἔχομεν συνείδησιν, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὸ σῶμα μας εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται, ὡς μία ἀνταπόδοσις πρὸς αὐτόν, νὰ διαπλάσωμεν αὐτὸ τὸ σῶμα καλὸν καὶ γερὸν κάνοντες μίαν ὑγιεινὴν ζωὴν.

Ὁ Θεὸς ἐπίσης μᾶς ἔδωσε τὴν δυνατότητα μιᾶς εὐχαρίστου ζωῆς. Μεταξὺ ὄλων τῶν θαυμάτων ποὺ ἐδημιούργησεν, ἠμποροῦμεν νὰ εὐρωμεν πολλὰς ἀπολαύσεις, ἀρκεῖ νὰ ψάξωμεν καὶ νὰ τὰς ἀναγνωρίσωμεν.

Ἐὰν δμως δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν ἴσιον δρόμον, τότε ἀσφαλῶς θὰ γίνωμεν ἀξιολύπητοι καὶ δυστυχεῖς οἱ ἴδιοι. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς θέλει ὄλους εὐτυχημένους καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσωμεν μόνον ὅταν φροντίζωμεν νὰ κάνωμεν μὲ τὰς καλὰς μας πράξεις τοὺς γύρω μας εὐτυχεῖς.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι τὸ καθῆκόν μας εἶναι νὰ ὑπηρετοῦμεν τὸν Θεὸν ἔχοντες ὑπ' ὄψει μας δύο πράγματα :

- 1) Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν,
- 2) Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας.

Οὕτω τὸ καθῆκόν μας εἶναι πολὺ ἀπλοῦν, ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμώμεθα νὰ τὸ ἐκτελώμεν ;

Ὡς πρόσκοπος ὑπεσχέθης :

1) Νὰ κάμῃς τὸ καθῆκόν σου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Βασιλέα.

2) Νὰ ὑπακούῃς τὸν νόμον τῶν Προσκόπων.

3) Νὰ βοηθῇς ὄλους παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἐὰν λοιπὸν κάνεις οὐτὰ τὰ τρία πράγματα (περιμένω ἀπὸ ἐσένα νὰ τὰ ἐκτελῇς ἀφοῦ μίαν φορὰν ἔχῃς δώση τὸν λόγον τῆς Τιμῆς σου) θὰ περάσῃς μίαν εὐτυχημένην ζωὴν, χρήσιμον, γενναίαν. Ἐμπρὸς λοιπόν! κάνε τὸν ἑαυτὸν σου δυνατὸν εἰς τὸ σῶμα, πνεῦμα καὶ ψυχὴν ἐνθυμῶν πάντοτε ἐνόσω ζῆς τὴν Προσκοπικὴν σου ὑπόσχεσιν, καὶ θὰ εἶσαι ἓνας πραγματικὸς Ἄνδρας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ
25ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

Τὸ Συμβούλιον τοῦ συστήματος τῆς 3ης ὀμάδος Ἀθηνῶν ναυτοπροσκόπων καθώρισε ὡς ἑξῆς τὰ τοῦ εορτασμοῦ τῆς 25ετηρίδος τῆς ὀμάδος:

1) Κυριακὴν 27 Μαρτίου 1938 τελευταίαν ἡμέρας τῆς πρώτης 25ετηρίδος τῆς ὀμάδος ἐκδρομὴ τοῦ συστήματος εἰς Μπογιᾶτι με πρόγραμμα ὀμαδικῆς ἐργασίας καθαρισμοῦ πεύκων ἀπὸ κάμπιες. Παιγνίδι ἀνιχνεύσεως.

2) Δευτέραν 28 Μαρτίου 1938 ἐπέτειον τῶν γεννεθλίων τοῦ ἴδρυτοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὀμάδος, συγκέντρωσις εἰς τὰς 7.30' μ.μ. εἰς τὴν λέσχην τοῦ συστήματος ὄλων τῶν παλαιῶν καὶ νέων προσκόπων τῆς ὀμάδος.

3) Κυριακὴν 17 Ἀπριλίου 11 π. μ. πανηγυρισμὸς τῆς 25ετηρίδος τῆς ὀμάδος εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρσασσός».

4) Κατὰ τὸ τελευταῖον 15ήμερον τοῦ προσηχοῦς Μαΐου προσκοπικὴ εορτὴ τοῦ συστήματος.

5) Κατὰ μῆνα Αὐγούστον 8ήμερος κατασκηνώσεις τοῦ συστήματος ὅπου θὰ προσκληθῶσι καὶ ἀνὰ δύο ναυτοπρόσκοποι ἕξ ὄλων τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος ὅπου ὑφίστανται ναυτοπροσκοπικαὶ ὀμάδες.

6) Κατὰ τὸ τέλος τῆς θερινῆς περιόδου καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς τελέσεως τῶν ἀπὸ τριετίας καθιερωθέντων ἀγώνων ἰστιοπλοΐας μεταξὺ λέμβων ναυτοπροσκόπων, τέλεισις εἰδικοῦ ἀγωνίσματος δι' ἑπαθλον 25ετηρίδος.

7) Ἐκδοσις πανηγυρικοῦ λευκώματος 25ετηρίδος.

ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΓΕΛΗΣ ΜΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 13 Μαρτίου ἐτελέσθησαν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ἀγέλης μας εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς Καισαριανῆς. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

Δρόμος 40 μέτρων: 1) Μαξ. Στύπας, 2) Γ. Σοῦλος, 3) Γ. Φέξης.

Δρόμος 40 μέτρων με σχοινάκι: 1) Στ. Μπογδάνος, 2) Κ. Μανωλκίδης, 3) Π. Κερκουλάς.

Ρίπιδες σφαίρας τέννις: 1) Γ. Σοῦλος, 2) Π. Κερκουλάς, 3) Στ. Μπογδάνος.

Ἄλμα εἰς μῆκος: 1) Χρ. Χαρίδημος, 2) Κ. Μανωλκίδης, 3) Α. Παναγιωτόπουλος.

Ἄλμα εἰς ὕψος: 1) Κ. Μανωλκίδης, 2) Π. Κερκουλάς, 3) Χρ. Χαρίδημος.

Εἰς τοὺς νικητὰς ἀπενεμήθησαν ἑπαθλα.

ΑΝ ΡΩΤΑΣ ΓΙΑΤΙ

Ἄν ρωτᾷς γιατί εἶμαι ὀδηγὸς θὰ σοῦ ἀπαντήσω:

Διότι ἡ ψυχὴ μου μοῦ τὸ ἐπιβάλλει.

Τὰ φωτεινὰ τῶν μάτια μὲ ἐκυρίευσαν, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον σφίγγουν τὸ χέρι, ἡ εἰλικρινεία τῶν, ἡ ἀπλότης τῶν, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀνικρίζουν τὴν ζωὴν, τὸ νὰ ἀγαποῦν τὴν φύσιν καὶ τοὺς ἀνθρώπους περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ νὰ βοηθοῦν μὲ τὴν μικρὰν τῶν δυνάμιν ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν, ὅπως ἡμποροῦν.

Βιολέττα Χ.

(Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐγγραφεῖτε εἰς τὴν δανειστικὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἐνωμοτίας Πιγκουῖνων. Μὲ 10 δρχ. τὸν μῆνα ἔχετε τὰ καλλίτερα βιβλία.

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

'Οργανισμός Σ.Ε.Π.	Δρχ. 10.—
Τὰ πρώτα βήματα . Πώς να γίνει Πρόσκοπος Γ' τάξεως	2.—
Βιβλίον Προσκόπου Β' τάξεως	5.—
Βιβλίον Προσκόπου Α' τάξεως	14.—
'Ο Πρόσκοπις υπό R. P. J. Sevin	25.—
'Ο Δρόμος προς την 'Επιτυχία του 'Αρχιπροσκόπου	20.—
'Υπόδειγμα ετήσιου προγράμματος ομάδος	6.—
Πώς να ιδρύσης ομάδα, υπό Α. Μπενάκη	3.—
'Οργανισμός Λυκοπούλων	6.—
Τὸ βιβλίον τῶν Λυκοπούλων, υπό 'Αρχιπροσκόπου	6.—
'Εγχειρίδιον ἡλιοθεραπείας, υπό Κ. Μελά	1.—
Διεθνῆς ᾠδὴ Προσκόπων (μουσική)	5.—
'Προσκοπικὴ 'Ἠχώ, ἐπίσημον ὄργανον ΣΕΠ. Συνδρομὴ ἐτησία	60.—
Πιγκουίνος	30.—

ΣΤΟΔΗ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἐπίλοι πλατύγυροι	110.—
'Υποκάμισα χακί	100.—
Παντελόνια χακί ἐξ ἐρέας	140.—
Κάλτσες μάλλινοι χακί	40.—
Κάλτσες μάλλινοι βαθυκάνοι διὰ Ναυτοπροσκόπους	45.—
Ζῶναι δερμάτιναι μετὰ πόρτης	50.—

ΣΤΟΔΗ ΛΥΚΟΠΟΥΛΩΝ

Μπερέδες βαθυκάνοι	48.—
Φανέλαι βαθυκάνοι μάλλινοι	135.—
Παντελόνια χακί ἐξ ἐρέας	130.—
Κάλτσες χακί μάλλινοι	35.—

Σ Η Μ Α Τ Α

Τρίφυλλα πέλων ἐπάργυρα	4.—
ἐπίχρουσα	5.50
Ταινίαι πέλων ἐπάργυρα	3.—
ἐπίχρουσαι	3.50
Τρίφυλλα κομβιοδόχης ἐπάργυρα	4.—
ἐπίχρουσα	5.50
'Αστέρες ὑπηρεσίας 1—10, 15 καὶ 20 ἐτῶν	5.—
'Αστέρες βαθμῶν	2.—
'Αστέρες Λυκοπούλων	2.—
Σήματα κομβιοδόχης Λυκοπούλων	4.—
Πτυχία ειδικότητος	3.—

Ε Ν Τ Υ Π Α

Μητρώα Ὁμάδων	50.—
Αιτήσεις κατατάξεως	0.30
Βιβλία κινήσεως Ἐνωμοτιῶν	14.—
Δελτία ταυτότητος Προσκόπων	1.50
'Αξιοματούχων	3.—
Πτυχία Γ', Β' καὶ Α' τάξεως	2.—
Πίνακες πτυχίων ειδικότητος ἐγχρωμοί	6.—

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α

Καρδόνια σαλπίνγων	70.—
Κουβάδες ἐξ ἀδιαβρογίου	20.—
Κοντοὶ Προσκόπων	5.—
Πτυάρια	5.—
Σημαῖαι καὶ σφραγίδες ἐπὶ παραγγελίᾳ	50.—

—Χορήγησις εἰδῶν γίνεται ἐπὶ ἀμέσῳ καταβολῇ τῆς ἀξίας των.
 —Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἐφ' ὅσον συνοδεύονται ἐκ τοῦ ἀποθηκείου τῆς ἀξίας των.
 —Ἐμβάσματα ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Ι. Παπαϊωάννου, Διευθυντοῦ τῆς Ἀποθήκης.
 —Τὰ ἐξοδα συσκευασίας καὶ ἀποστολῆς ἐπιβαρύνουν τὸν παραγγέλλοντα.

DENTEX

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΥΓΡΟΝ

Λευκαίνει τὰ δόντια.— Τονώνει τὰ ούλα.—

Θεραπεύει τὰς ἀφθας καὶ τὰ ἔλκη τοῦ Στόματος, τὰς
οὐλίτιδας καὶ στοματίτιδας.

PEL-FIX

Καθαρίζει καλλωπίζει τὰ μαλλιά. Θεραπεύει τὴν
τριχόπτωσιν ἐξαλείφει τὴν πιτυρίασιν.

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

Φαρμακείον
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ὀμόνοια

ΦΩΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ—ΑΘΗΝΑΙ